

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 25 kwietnia 2018 roku Sąd Rejonowy w Zgierzu w sprawie z wniosku J. W., z udziałem Z. W. (1) o podział majątku wspólnego: 1) ustalił, że w skład majątku wspólnego J. W. i Z. W. (1) po ustaniu wspólności majątkowej małżeńskiej wchodzi: a) środki pieniężne w kwocie 180.000 zł; b) samochód osobowy marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), o wartości 8.500 złotych; c) motorower marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), o wartości 300 złotych; 2) dokonał podziału majątku wspólnego J. W. i Z. W. (1) w ten sposób, że: a) przyznał J. W. i Z. W. (1) kwoty po 90.000 złotych dla każdego z nich; b) przyznał Z. W. (1) na wyłączną własność samochód osobowy opisany w punkcie 1. b. niniejszego postanowienia oraz motorower, opisany w punkcie 1. c. niniejszego postanowienia; 3) zasądzić od Z. W. (1) na rzecz J. W. tytułem spłaty kwotę 94.400 złotych, przy czym płatność tej kwoty rozłożyć na 12 miesięcznych rat przy czym 11 rat w wysokości po 8.000 złotych każda oraz dwunastą ratę w wysokości 6.400 złotych, ze wskazaniem, iż zapłata pierwszej raty nastąpi w ciągu miesiąca od uprawomocnienia się postanowienia, natomiast pozostałe raty będą płacone w odstępach miesięcznych od uprawomocnienia, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w terminie płatności którejkolwiek z rat ; 4) oddalił wniosek J. W. w pozostałym zakresie; 5) ustalił wynagrodzenie pełnomocnika z urzędu dla wnioskodawczyni J. W. – adw. K. C. na kwotę 4.428 złotych, którą wypłacić pełnomocnikowi ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu; 6) pobrać od Z. W. (1) na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Zgierzu kwotę 1.280,76 złotych tytułem części wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa; 7) ustalił, iż każdy z uczestników ponosi we własnym zakresie koszty związane ze swoim udziałem w sprawie.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o ustalenie, że w dniu 9 września 1978 roku J. W. i Z. W. (1) zawarli związek małżeński. Około dwa lata po ślubie wprowadzili się do domu wybudowanego przy ul. (...) w Z., a należącego w ¼ części do Z. W. (1) na skutek darowizny dokonanej w dniu 24 lutego 1978 roku przez rodziców uczestnika. G. budynku zajmował brat Z. J. W., zaś dolną część małżonkowie J. i Z. W. (1) wraz z córkami A. O. zd. W. i I. W.. Córki stron są obecnie pełnoletnie i nie mieszkają przy ul. (...). Na budowę domu strony zaciągnęły w marcu 1979 roku pożyczkę hipoteczną w (...) Oddział w Z. w kwocie 100.000 złotych. Pożyczka ta została spłacona przez strony do 1990 roku. Bank (...) S.A. z siedzibą w W. prowadził na rzecz Z. W. (1): rachunek o numerze (...) zamknięty w dniu 21 maja 1999 roku; rachunek o numerze (...) czynny od dnia 21 maja 1999 roku do dnia 22 listopada 1999 roku; rachunek o numerze (...) zamknięty w dniu 11

grudnia 1999 roku, nie zanotowano na nim żadnej operacji w okresie od dnia 1 stycznia 1999 roku do dnia 11 grudnia 1999 roku.

W 1997 roku małżonkowie nabyli niezabudowaną nieruchomość położoną w P. w Z. za pieniądze zarobione przez Z. W. (1) za granicą oraz wskutek inwestowania przez niego na giełdzie pieniężnej. Z. W. (1) pracował na 3

zagranicznych budowach, uczestniczka pracowała jako salowa operacyjna. Kupiona działka nie była zabudowana, a małżonkowie rozpoczęli na niej budowę domu. Z uwagi na rodzinne nieporozumienia, po trzech latach małżonkowie podjęli decyzję o sprzedaży działki. Działka została sprzedana za 6 kwietnia 2000 roku przez oboje małżonków za kwotę 125.000 złotych. Sprzedający w akcie notarialnym oświadczyli, że na działce wybudowali za fundusze dorobkowe dom jednorodzinny murowany w stanie surowym zamkniętym o powierzchni użytkowej 147 m². Część ceny sprzedaży w kwocie 25.000 złotych kupujący zapłacili sprzedającym przed podpisaniem aktu, zaś pozostała reszta ceny w kwocie 100.000 złotych miała zostać przekazana przez (...) Bank (...) Oddział w Z. ze środków pieniężnych pochodzących z kredytu.

W dniu 4 lipca 2000 roku Z. W. (1) nabył notarialnie od M. K. za kwotę 22.000 złotych działkę budowlaną położoną przy ul. (...) w Z., stanowiącą działkę gruntu oznaczoną numerem 48/5 o obszarze 887 m², dla której Sąd Rejonowy w Zgierzu V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...).

Z. W. (1) oświadczył, że powyższą działkę budowlaną nabywa za fundusze objęte wspólnością ustawową w jakiej pozostaje z żoną J. W.. Małżonkowie rozpoczęli budowę domu posadowionego na tej działce. W dniu 28 lipca 2000 roku J. i Z. W. (1) nabyli kolejną nieruchomość w postaci działki budowlanej położonej w K..

W dniu 31 lipca 2002 roku I. W., córka stron, mocą umowy sprzedaży zawartej w formie aktu notarialnego Rep. A nr (...) przed notariuszem W. J. nabyła od S. i L. małżonków L. nieruchomość położoną we wsi N. Ł., gminie Z., stanowiącą działki gruntu oznaczone numerami 104/1, 104/2, 104/3, 104/6, 104/7, 104/8 i 104/9 o łącznym obszarze 8.223 m² za łączną cenę 10.000 złotych. Cała cena sprzedaży została zapłacona przed podpisaniem tego aktu.

W dniu 10 stycznia 2005 roku Z. W. (1) i J. W. sprzedali notarialnie P. i B. J. działkę gruntu położoną w Z. przy ul. (...) wraz z domem mieszkalnym murowanym, krytym dachówką w stanie surowym za cenę 150.000 złotych. Cenę sprzedaży kupujący zobowiązali się wypłacić sprzedającym przelewem ze środków pochodzących z kredytu bankowego.

W dniu 21 stycznia 2005 roku Z. W. (1) wpłacił na konto bankowe o numerze (...) kwotę 120.000 złotych.

W dniu 23 lutego 2005 roku Z. W. (1) wpłacił w gotówce na rachunek nr (...) kwotę 18.000 złotych.

W dniu 21 stycznia 2005 roku założył lokatę, na którą przelał 40.000 złotych, z której środki powróciły i zostały wypłacone w dniu 22 lipca 2005 roku, zaś pozostałe 80.000 początkowo przelał na konto bankowe (...), która to kwota następnie powróciła na przedmiotowy rachunek bankowy w dniu 3 lutego 2006 roku i w dniu 6 lutego 2006 roku przelana została na konto bankowe Z. W. (1) o numerze (...).

W dniu 26 lipca 2005 roku Z. W. (1) i J. W. notarialnie nabyli od K. J. i J. J. (2) spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego nr (...) o powierzchni użytkowej 32,30 m², położone w bloku wielomieszkaniowym nr 50, przy ul. (...) l w Z., dla którego prowadzona jest księga wieczysta nr (...), za kwotę 60.000 złotych. Mieszkanie zostało kupione z myślą o zabezpieczeniu dla córki I. W., która w momencie nabycia była jeszcze niepełnoletnia. Z. i J. W. oświadczyli, że nabycia dokonali za fundusze objęte wspólnością majątkową małżeńską. Cena sprzedaży została zapłacona sprzedającym przed podpisaniem aktu.

Po trzech miesiącach od nabycia, w dniu 27 października 2005 roku J. W. i Z. W. (1), mocą umowy zawartej w formie aktu notarialnego Rep. A nr (...) darowali swojej córce I. W. spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego, położone przy ul. (...) l w Z.. Strony oświadczyły, że wartość darowizny wynosi 60.000 złotych.

W dniu 20 czerwca 2006 roku Z. W. (1), mocą umowy zawartej w formie aktu notarialnego Rep. A nr (...) darował swojej córce A. W. cały należący do niego udział wynoszący 1/4 części nieruchomości położonej w Z. przy ul. (...), stanowiącej działkę gruntu oznaczoną numerem 348 o obszarze 986 m², zabudowaną domem mieszkalnym murowanym, piętrowym o powierzchni około 172 m², dla której Sąd Rejonowy w Zgierzu prowadzi księgę wieczystą nr (...).

Z. W. (1) oświadczył, iż udział w powyższej nieruchomości stanowi jego majątek osobisty.

W związku z darowizną oraz na żądanie darczyńcy A. W. ustanowiła na rzecz żony darczyńcy, a swojej matki J. W. prawo nieodpłatnego i dożywotniego użytkowania darowanego udziału w powyższej nieruchomości, polegającego na wspólnym z obdarowaną korzystaniu z nieruchomości w ramach posiadanego przez nią udziału. Wnioskodawczyni mieszka w domu na tej nieruchomości do chwili obecnej. W dniu 2 stycznia 2007 roku na rachunek bankowy Z. W. (1) o numerze (...) wpłynęła kwota 45.000 złotych pochodząca z innego konta bankowego Z. W. (1) o numerze (...), którą to kwotę tego samego dnia wypłacił w gotówce. W dniu 23 lutego 2007 roku Z. W. (1) nabył samochód osobowy marki O. (...), wyprodukowany w 2001 roku, zarejestrowany pod numerem rejestracyjnym (...). Szacunkowa rynkowa wartość pojazdu według stanu z sierpnia 2009 roku i cen obecnych wynosi 8.500 złotych. W dniu 2 lipca 2007 roku

Z. W. (1) stawiał się u notariusza W. J. i mocą aktu notarialnego Rep. A nr (...) sprzedał A. U. nieruchomość położoną w K. za cenę 90.000 złotych.

J. W. nie była obecna przy sporządzaniu aktu notarialnego, jednakże aktem notarialnym Rep. A nr (...) wyraziła zgodę na sprzedaż przedmiotowej nieruchomości przez jej męża.

W dniu 2 lipca 2007 roku na rachunek bankowy Z. W. (1) o numerze 45 1440

(...) wpłynęła kwota 90.000 złotych pochodząca od A. U.

tytułem zapłaty za zakup działki w K., którą to następnie, jeszcze tego samego dnia

Z. W. (1) przelał na swoje inne konto bankowe o numerze (...)

(...). Z. W. (1) nie przekazał żonie żadnych pieniędzy pochodzących z tej sprzedaży.

W dniu 3 września 2007 roku Z. W. (1) nabył motorower marki R. (...) zarejestrowany pod numerem rejestracyjnym (...), wyprodukowany w 2007 roku. Szacunkowa wartość pojazdu wynosi 300 złotych.

W dniu 18 października 2007 roku z rachunku bankowego Z. W. (1) o numerze (...) została przelana kwota 12.500 złotych na inne konto bankowe Z. W. (1) o numerze (...). W dniu 8 listopada 2007 roku Z. W. (1) dokonał przelewu kwoty 20.500 złotych z konta bankowego o numerze (...) na konto o numerze (...). W dniu 9 listopada 2007 roku Z. W. (1) wypłacił w gotówce kwotę 15.000 złotych.

W dniu 12 listopada 2007 roku Z. W. (2) wypłacił wszystkie środki z konta bankowego o numerze (...). Po tym dniu rachunek bankowy nie był wykorzystywany do czynienia transakcji w oznaczonych kwotach pieniężnych.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 14 stycznia 2008 roku w sprawie o sygnaturze akt II C1173/07 orzeczono separację małżonków J. W. i Z. W. (1).

W dniu 25 stycznia 2008 roku na rachunek bankowy Z.- W. o numerze (...) wpłynęła kwota 25.000 złotych pochodząca z innego konta bankowego Z. W. (1) o numerze (...), którą to kwotę tego samego dnia wypłacił w gotówce.

W dniu 28 lutego 2008 roku na rachunek bankowy Z. W. (1) o numerze (...) wpłynęła kwota 10.000 złotych pochodząca z innego konta bankowego Z. W. (1) o numerze (...), którą to kwotę tego samego dnia wypłacił w gotówce. W dniu 30 maja 2008 roku Z. W. (1) dokonał przelewu kwoty 4.000 złotych z konta bankowego o numerze (...) na konto o numerze (...). Tego samego dnia Z. W. (1) wypłacił w gotówce kwotę 5.000 złotych. W dniu 14 lipca 2008 roku na rachunek bankowy Z. W. (1) o numerze (...) wpłynęła kwota 25.000 złotych pochodząca z innego konta bankowego Z. W. (1) o numerze (...), którą to kwotę tego samego dnia wypłacił w gotówce. Na dzień 30 czerwca 2008 roku saldo na koncie bankowym Z. W. (1) o numerze (...) wynosiło 53.215,50 złotych. W dniu 17 września 2008 roku Z. W. (1) dokonał przelewu kwoty 11.000 złotych z konta bankowego o numerze (...) na konto o numerze (...). Tego samego dnia Z. W. (1) wypłacił w gotówce kwotę 15.000 złotych. W dniu 5 stycznia 2009 roku na rachunek bankowy Z. W. (1) o numerze (...) wpłynęła kwota 15.000 złotych pochodząca z innego konta bankowego Z. W. (1) o numerze (...), którą to kwotę tego samego dnia wypłacił w gotówce.

Wyrokiem z dnia 6 sierpnia 2009 roku Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie o sygnaturze akt II C 481/09 rozwiązał przez rozwód związek małżeński Z. W. (1) i J. W. z winy męża.

Od dnia orzeczenia rozwodu Z. W. (1) dokonał z rachunku bankowego o numerze (...) wypłat pieniędzy w gotówce, w kwocie przekraczającej 1.000 złotych w następujących dniach: 17 grudnia 2009 roku (9.000 złotych), 4 lutego 2010 roku (3.500 złotych), 17 maja 2010 roku (2.000 złotych), 24 sierpnia 2010 roku (2.000 złotych), 20 października 2010 roku (3.000 złotych), 8 lutego 2011 roku (2.500 złotych), 22 listopada 2011 roku (1.500 złotych), 28 grudnia 2011 roku

(3.000 złotych), 7 marca 2012 roku (1.000 złotych). W dniu 24 października 2012 roku odnotowano przeniesienie środków w kwocie 8.114,03 złotych. Saldo na dzień 31 grudnia 2012 roku wynosiło 0 złotych.

W dniu 22 listopada 2011 roku Z. W. (1) dokonał przelewu bankowego z konta o numerze (...) na konto córki A. O. w kwocie 5.000 złotych.

(...) Sp. z o.o., reprezentując (...) Towarzystwo (...), prowadziła likwidację szkody komunikacyjnej z dnia 12 sierpnia 2010 roku, wyrządzonej w samochodzie O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), w której poszkodowanym był Z. W. (1). Z tytułu szkody wypłacone zostało odszkodowanie w wysokości 6.100 złotych. Pieniądze z odszkodowania posłużyły do naprawy samochodu po

wypadku.

W tak ustalonym stanie faktycznym sąd Rejonowy wskazał, że w przedmiotowej sprawie okolicznością ustania owej wspólności majątkowej małżeńskiej jest orzeczenie separacji małżonków wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 14 stycznia 2008 roku w sprawie o sygnaturze akt II C1 173/07. Następnie zaś, wyrokiem z dnia 6 sierpnia 2009 roku Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie o sygnaturze akt II C 481/09 rozwiązał przez rozwód związek małżeński Z. W. (1) i J. W. z winy męża. Z uwagi na powyższe, możliwe stało się dokonanie podziału majątku wspólnego J. W. i Z. W. (1).

Pierwszym etapem postępowania o podział majątku jest ustalenie składu i wartości majątku wspólnego stron w oparciu o art. 684 k.p.c. W niniejszym postępowaniu okoliczności, które przedmioty majątkowe wchodziły w skład wspólności majątkowej były objęte sporem.

Sąd Rejonowy stwierdził, że jeśli chodzi o środki pieniężne to bez wątplenia na dzień 14 stycznia 2008 roku małżonkowie dysponowali kwotą oszczędności sięgającą 180.000 złotych. Kwota ta pochodziła ze sprzedaży dwóch nieruchomości: położonej przy ul. (...), a zbytej w dniu 10 stycznia 2005 roku oraz znajdującej się w K., a sprzedanej w dniu 2 lipca 2007 roku. Kwota uzyskana ze sprzedaży powinna natomiast być pomniejszona o sumę 60.000 tysięcy - stanowiącą cenę kupna mieszkania w bloku przy ul. (...), które małżonkowie nabyli wspólnie za swoje wspólne środki pieniężne - pochodzące z kwoty 150.000 złotych, uzyskanych za sprzedaż działki z domem. Mieszkanie to zresztą po trzech miesiącach oboje, zgodnie darowali córce. Kwota 180.000 złotych, która była w posiadaniu stron i była przedmiotem operacji na rachunkach bankowych należących do Z. W. (1) stanowi więc po pierwsze różnicę ceny działki przy B. z ceną zakupu mieszkania (150.000 - 60.000 = 90.000 złotych) a po drugie wartość zbytej działki w K. w kwocie 90.000 złotych.

Okoliczność podnoszona przez uczestnika, że obecnie „nie ma czym dzielić”, ponieważ nadmienione składniki majątkowe w postaci pieniędzy nie istnieją, należy uznać za niemającą wpływu na treść orzeczenia w zakresie ustalenia majątku podlegającego podziałowi. Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego pieniądze te były systematycznie wypłacane przez uczestnika postępowania. Brak jest przy tym informacji, że potrzeby rodzinne wzrosły tak znacząco, że koniecznym i uzasadnionym było wypłacanie tak wysokich kwot bez wskazania konkretnej przyczyny. Sąd uznał, że środki w kwocie 180.000 złotych powinny być do dyspozycji obojga małżonków, dlatego zaliczył je do majątku wspólnego podlegającego podziałowi tym bardziej, że jak wynika z wiarygodnych zeznań wnioskodawczyni - nie uzyskała ona żadnej części nadmienionych pieniędzy, jak też nie zostały one zainwestowane w kolejne nieruchomości. Uczestnik stwierdził, że wydał pieniądze na wycieczki, a inne, że „się rozeszły” co oczywiście nie mogło mieć wpływu na ustalenia sądu. Z. W. (1) kwestionował również zaliczenie do majątku wspólnego małżonków samochodu oraz motoroweru. Tymczasem uczestnik w dniu 23 lutego 2007 nabył samochód osobowy marki O. (...), zaś w dniu 3 września 2007 roku motorower marki R. (...). Daty owych transakcji wskazują, że obydwa pojazdy Z. W. (1) zakupił w czasie trwania wspólności ustawowej małżeńskiej i zarejestrował na swoje nazwisko. Bez wątplenia więc te pojazdy podlegają podziałowi między rozwiedzionymi małżonkami. Nie miał przy tym znaczenia argument uczestnika postępowania, iż darował on samochód jednej z córek. Jak wynika ze zgromadzonych w aktach sprawy dokumentów Z. W. (1) wciąż widnieje jako właściciel owego pojazdu w Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców. Uczestnik nie przedstawił przy tym żadnych dowodów na okoliczność zawarcia umowy darowizny na rzecz córki, dlatego jego twierdzenia w tym zakresie należało uznać za gołosłowne i nakierowane jedynie na wyłączenie samochodu

z masy majątkowej podlegającej podziałowi. W tym stanie rzeczy nie ulegało wątpliwości, że zarówno samochód marki O. (...) jak i motorower Romet (...) zostały nabyte w czasie trwania wspólności majątkowej małżeńskiej za wspólne środki pieniężne małżonków. Wartość motoroweru o wysokości 300 złotych nie była sporna pomiędzy stronami, zaś wartość samochodu została ustalona w oparciu o opinię biegłego, do której uczestnicy postępowania nie zgłosili żadnych zarzutów.

Sąd nie zaliczył do masy majątkowej podlegającej podziałowi, wbrew żądaniu wnioskodawczyni, domu wraz z działką w P. przy ul. (...) w Z., który został sprzedany przez uczestnika postępowania za kwotę 125.000 złotych. Jak wynika z powyższych rozważań środki pochodzące ze sprzedaży nieruchomości zostały zainwestowane w dwie inne działki, należące do majątku wspólnego małżonków.

Sąd również nie podzielił stanowiska wnioskodawczyni polegającego na przyjęciu, że w skład majątku wchodzi działki gruntu położone we wsi N. Ł. oznaczone nr 104/1, 104/2, 104/3, 104/6, 104/7, 104/8, 104/9 o łącznym obszarze 8.223 m², zakupione przez uczestnika w czasie trwania związku małżeńskiego z majątku wspólnego stron na nazwisko I. W.. W tym zakresie strona nie przedstawiła żadnych dowodów na okoliczność tego, iż środki pieniężne, za które córka nabyła przedmiotowe działki pochodziły z majątku wspólnego. Jedynym dokumentem świadczącym o zawarciu umowy jest akt notarialny. Biorąc jednocześnie pod uwagę twierdzenia uczestnika, że córka mogła dysponować kwotą 10.000 złotych podarowaną od chrzestnego, której w świetle doświadczenia życiowego nie można wykluczyć - należy stwierdzić, że wnioskodawczyni w żadnym zakresie nie wykazała odmiennej wersji tych wydarzeń. Tym samym działki te, których jedynym właścicielem jest I. W. nie mogły stanowić przedmiotu podziału pomiędzy rozwiedzionymi małżonkami. Jako zupełnie nieuzasadnione byłoby zaliczenie do majątku podlegającego podziałowi wierzytelności w kwocie 30.000 złotych tytułem darowizny własnościowego prawa do lokalu, dokonanej przez uczestnika na rzecz jednej z córek - które to żądanie zgłosiła wnioskodawczyni. Ze zgromadzonego materiału dowodowego jednoznacznie wynika, zdaniem Sądu Rejonowego, że w dniu 26 lipca 2005 roku Z. W. (1) i J. W. nabyli od K. J. i J. J. (2) spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego nr (...) o powierzchni użytkowej 32,30 m², położonego w bloku wielomieszkaniowym nr 50, przy ul. (...) l w Z., które po trzech miesiącach od nabycia, w dniu 27 października 2005 roku wspólnie i jednomyślnie darowali swojej córce I. W.. Wobec tego trudno uznać, że jakiegokolwiek środki pieniężne pochodzące z owych transakcji miałyby podlegać podziałowi. Doświadczenie życiowe wskazuje, że z dużym prawdopodobieństwem rodzice nabyli przedmiotowe mieszkanie z jednoczesnym zamiarem podarowania go córce, na co wskazuje również krótki okres pomiędzy czynnościami prawnymi.

Kolejną kwestią wymagającą oceny Sądu Rejonowego było dokonanie podziału wskazanych składników majątkowych, a także zgodnie z art. 567 § 1 k.p.c. rozstrzygnięcie o żądaniu ustalenia nierównych udziałów małżonków w majątku wspólnym oraz o tym, jakie wydatki, nakłady i inne świadczenia z majątku wspólnego na rzecz majątku osobistego lub odwrotnie podlegają zwrotowi. Postępowanie w przedmiocie podziału majątku ma na celu uregulowanie sytuacji majątkowej pomiędzy stronami. Jego celem jest dokonanie podziału w taki sposób, aby każda ze stron uzyskała przysporzenie odpowiadające przysługującemu jej udziałowi w zgromadzonym w trakcie trwania małżeństwa majątku.

Zgodnie z dyspozycją art. 50¹ k. r. o. w razie ustania wspólności, udziały małżonków są równe, chyba że umowa majątkowa małżeńska stanowi inaczej, przy czym przepis ten nie wyłącza zastosowania art. 43 § 2 i 3 k. r. o. Taka zasada odpowiada normalnemu układowi stosunków wzajemnych w małżeństwie ludzi pracy, w którym dorobek jest z reguły owocem wspólnych starań obojga małżonków, niezależnie od tego, w jakiej postaci starania te przejawiają się. Chodzi tu zwłaszcza o należyte uwzględnienie wartości, jaką w tym zakresie przedstawia osobista praca przy wychowaniu dzieci i w gospodarstwie domowym, co zresztą k. r. o. wyraźnie podkreśla w art. 27 i 43 § 3.

W niniejszej sprawie strony nie zawierały umowy małżeńskiej, która statuowałaby inny ustrój majątkowy między nimi, niż wspólność ustawowa, a nadto w ocenie sądu nie ma zastosowania do zaprezentowanego stanu faktycznego wyjątek opisany w art. 43 § 2 k. r. o., zgodnie z którego brzmieniem z ważnych powodów każdy z małżonków może żądać,

ażeby ustalenie udziałów w majątku wspólnym nastąpiło z uwzględnieniem stopnia, w którym każdy z nich przyczynił się do powstania tego majątku.

Z powyższych względów Sąd Rejonowy uznał, iż stronom przysługują równe udziały w majątku wspólnym, zatem powinny w wyniku podziału otrzymać składniki majątkowe (bądź kwoty pieniężne) odpowiadające połowie wartości zgromadzonego przez nie majątku.

Wobec tego Sąd Rejonowy podzielił na pół wysokość środków pieniężnych należących do byłych małżonków w ten sposób, że przyznał J. W. i Z. W. (1) kwoty po 90.000 złotych dla każdego z nich.

W świetle zaś ustaleń stron co do wyłącznego posiadania od chwili nabycia przez Z. W. (1) samochodu osobowego oraz motoroweru, a także braku sprzeciwu wnioskodawczyni w tej kwestii Sąd przyznał na wyłączną własność uczestnika postępowania samochód osobowy marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), o wartości 8.500 złotych, a także motorower marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), o wartości 300 złotych.

Powyższe rozstrzygnięcia musiały doprowadzić do konieczności zasądzenia od Z. W. (1) na rzecz J. W. tytułem spłaty kwotę 94.400 złotych, bowiem wyłącznie uczestnik dysponował środkami pieniężnymi zgromadzonymi przez małżonków w czasie wspólności ustawowej, a podlegającymi podziałowi, a pojazdy zostały mu przyznane na własność.

Wobec wysokiej sumy stanowiącej spłatę oraz biorąc pod uwagę wyrażenie przez wnioskodawczynią zgody, Sąd Rejonowy rozłożył płatność tej kwoty na 11 miesięcznych rat w wysokości 8.000 złotych oraz dwunastą ratę w wysokości 6.400 złotych, ze wskazaniem, iż zapłata pierwszej raty nastąpi w ciągu miesiąca od uprawomocnienia się postanowienia.

Sąd Rejonowy oddalił wniosek J. W. w pozostałym zakresie, dotyczącym żądania, by przy ustalaniu składu majątku podlegającego podziałowi Sąd objął nim również nakłady, które wnioskodawczyni poczyniła na majątek uczestnika postępowania w postaci ¼ części nieruchomości położonej w Z. przy ul. (...) w kwocie 150.000 złotych.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. na każdej ze stron ciąży obowiązek udowodnienia twierdzeń, z których wywodzą skutki prawne. Zgodnie z tą zasadą na stronie wnioskującej

18

ciężył obowiązek udowodnienia jakie były przedmiotowe nakłady, które poczyniła na majątek Z. W. (1). Pomimo kilkukrotnego udzielania terminu do wskazania charakteru i wysokości nakładów pod rygorem pominięcia tego składnika w podziale majątku (np. zarządzenie z dnia 11 kwietnia 2016 roku k. 165) wnioskodawczyni nie wykazała w żadnym zakresie zgłoszonych żądań, które jako takie podlegały oddaleniu.

Wobec faktu, iż w toku postępowania J. W. reprezentował adwokat z urzędu Sąd postanowił przyznać na rzecz pełnomocnika z urzędu w osobie K. C. od Skarbu Państwa Sąd Rejonowego w Zgierzu kwotę 4.428 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawczyni z urzędu - obliczoną na podstawie § 8 pkt. 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. 2013, póź. 461 t.j.) wraz z podatkiem VAT.

Biorąc pod uwagę, że Skarb Państwa poniósł tymczasowo wydatki związane z przedmiotowym postępowaniem Sąd postanowił pobrać od Z. W. (1) na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Zgierzu kwotę 1.280,76 złotych tytułem połowy tych wydatków, na które złożyły się: 25 złotych - Faktura Nr (...) z dnia 11 marca 2015 roku, tytułem wynagrodzenia za przygotowanie, sporządzenie i przekazanie informacji stanowiących tajemnicę bankową; 593,52 złotych - tytułem wynagrodzenia za sporządzenie opinii biegłego oraz 1.943 złotych - tytułem wynagrodzenia za czynności mediacyjne. Z uwagi na zwolnienie J. W. od ponoszenia kosztów sądowych w całości Sąd postanowił nie pobierać od niej pozostałej części wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

O kosztach Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 520 § 1 k.p.c., bowiem w sprawie o podział majątku strony są w równym stopniu zainteresowane wynikiem postępowania.

Apelację od powyższego postanowienia wniósł uczestnik, zaskarżając orzeczenie w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie:

- art. 236 k.p.c. w zw. z art. 299 k.p.c. w zw. z 302 k.p.c. w zw. w zw. z art. 227k.p.c. z 13 § 2 k.p.c. poprzez nie przesłuchanie stron na okoliczność wydatkowania pieniędzy pochodzących ze sprzedaży nieruchomości położonej przy ul. (...) w Z. mimo, iż sąd dopuścił dowód z przesłuchania stron na okoliczność składników majątku wspólnego i pochodzenia środków pieniężnych na zakup nieruchomości oraz ich wydatkowania po sprzedaży

- 232 zd. II k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k. p. c poprzez niedopuszczenie z urzędu dowodu z zeznań córek stron tj. I. W. oraz A. O. na okoliczność rozdysponowania wspólnie przez strony resztą kwoty pieniędzy, która pozostała małżonkom po sprzedaży nieruchomości położonej przy ul. (...) w Z. i zakupie za ich część mieszkania przy ul. (...) w Z., oraz pieniędzy pochodzących ze sprzedaży nieruchomości w K.,

- art. 236 k.p.c. w zw. z 328 § 2 k.p.c. gdyż Sąd I Instancji w sposób niedostatecznie pewny określił materiał dowodowy, mogący stanowić podstawę merytorycznego rozstrzygnięcia. Bowiem sąd nie ustalił na co została przeznaczona kwota 90.000 zł stanowiąca różnicę między sprzedażą nieruchomości przy ul. (...) w Z. za kwotę 150.000 zł a zakupem mieszkania przy ul. (...) w Z. za kwotę 60.000,00 zł

- art. 233 k.p.c. w zw. z 13 § 2 k. p. c przez dokonanie oceny dowodów w sposób nie wszechstronny bowiem sąd jedynie na podstawie dowodu z przesłuchania wnioskodawczyni ustalił stan faktyczny na podstawie, którego dokonał ustalenia sposobu podziału majątku wspólnego i składu tego majątku zwłaszcza w zakresie wydatkowania pieniędzy pochodzących ze sprzedaży nieruchomości pominał natomiast w tym zakresie zeznania uczestnika postępowania. Sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania ewentualnie o zmianę zaskarżonego postanowienia i ustalenia że w skład majątku wspólnego wchodzi jedynie motorower o wartości 300 zł i przyznanie na wyłączną własność uczestnikowi z obowiązkiem spłaty na rzecz wnioskodawczyni w kwocie 150 zł.

O dopuszczenie dowodu z zeznań A. O. zam. ul. (...) , (...)-(...) Z. oraz I. W. zam. ul. (...) (...)-(...) Z. na okoliczność rozdysponowania wspólnie przez strony resztą kwoty pieniędzy, która pozostała stronom po sprzedaży nieruchomości położonej przy ul. (...) w Z. i zakupie za ich część mieszkania przy ul. (...) w Z., oraz pieniędzy pochodzących ze sprzedaży nieruchomości w K..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Sąd Okręgowy na podstawie art 381 k.p.c. pominał zgorszone w apelacji przez uczestnika nowe dowody , bowiem uczestnik mógł je powołać w postępowaniu przed Sądem I instancji.

Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które Sąd Okręgowy podziela, przyjmując za własne, oraz dokonał prawidłowej, oceny dowodów, w oparciu o którą wyprowadził trafne wnioski jurydyczne.

W doktrynie i judykaturze panuje zgoda co do tego, że z uwagi na przyznaną sądowi swobodę w ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może być uznany za zasadny jedynie wtedy, gdy podstawą rozstrzygnięcia uczyniono rozumowanie sprzeczne z zasadami logiki bądź wskazaniami doświadczenia życiowego. Dlatego w sytuacji, gdy na podstawie zgromadzonych dowodów możliwe jest wyprowadzenie konkurencyjnych wniosków co do przebiegu badanych zdarzeń, dla podważenia stanowiska

orzekającego sądu nie wystarczy twierdzenie skarżącego o wadliwości poczynionych ustaleń odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest wskazanie jakich to konkretnie uchybień w ocenie dowodów dopuścił się orzekający sąd naruszając w ten sposób opisane wyżej kryteria, wiążące w ramach swobodnej oceny dowodów (tak np. K. F. - G. w: Kodeks postępowania cywilnego, pod red. A. Z., W. 2006, tom I, s. 794, 795, por. także wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 9 kwietnia 2008r., I ACA 205/08, L., w którym stwierdzono: „Fakt, że określony dowód został oceniony niezgodnie z intencją skarżącego, nie oznacza naruszenia art. 233 § 1 KPC. Ocena dowodów należy bowiem do sądu orzekającego i nawet w sytuacji, w której z dowodu można było wywieść wnioski inne niż przyjęte przez sąd, nie dochodzi do naruszenia art. 233 § 1 KPC”; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2005r., III CK 314/05, Orzecznictwo w Sprawach (...)/, w którego tezie stwierdzono, że: „Do naruszenia przepisu art. 233 § 1 KPC mogłoby dojść tylko wówczas, gdyby skarżący wykazał uchybienie podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów”.

Odnosząc powyższe do stanowiska skarżącego uznać trzeba, iż nie sprostał on opisanym wymogom formułowania analizowanego zarzutu, a jego stanowisko jest wyrazem polemiki z dokonaną przez Sąd Rejonowy oceną dowodów a także wyrazem niezadowolenia, że Sąd Rejonowy nie ustalił zgodnie z intencją skarżącego, że w skład majątku wspólnego małżonków wchodził jedynie motorower o wartości 300 zł.

Niezasadny jest zarzut naruszenia art. 236 k.p.c. w zw. z art. 299 k.p.c. w zw. z art. 302 k.p.c., w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Rejonowy przesłuchał uczestnika postępowania na okoliczność wydatkowania pieniędzy pochodzących ze sprzedaży nieruchomości położonej przy ul. (...) w Z.. Uczestnik zeznał, że ze sprzedaży B. kupiliśmy mieszkanie w blokach na siebie. Ostatecznie mieszkanie miało być dla córki. Takie też ustalenia poczynił Sąd Rejonowy. Tak więc nie można uznać, że Sąd I instancji zaniechał zbadania co uczestnik zrobił ze środkami pochodzącymi ze sprzedaży nieruchomości przy ul. (...) w Z..

Chybiony jest także zarzut naruszenia art. 232 zd. II k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez niedopuszczenie z urzędu dowodu z zeznań córek stron tj. I. W. oraz A. O. na okoliczność rozdysponowania wspólnie przez strony resztą kwoty pieniędzy po sprzedaży nieruchomości przy ul. (...) w Z. i ul. (...) w Z..

Artykuł 232 k.p.c. skierowany jest do stron i sąd orzekający, co do zasady, nie może mu uchybić, chyba że w okolicznościach konkretnej sprawy można było od niego wymagać, by dopuścił dowód, który przez strony nie został wskazany (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 5 października 2016 roku, I ACA 495/16, LEX nr 2149545), taka zaś sytuacja w przedmiotowej sprawie nie wystąpiła. Rację ma skarżący, że działanie z urzędu przez sąd uzasadnione jest w postępowaniu nieprocesowym, jednakże w ten sposób mogą być udowodniane w szczególności te fakty, które sąd ma ustalić z urzędu (post. SN z 12.1.2005 r., I CK 449/04, L.). Sąd aby dopuścić dowód z urzędu powinien powziąć wiedzę o danym dowodzie, który chce przeprowadzić bez wniosku strony, jednakże nie można nakładać na Sąd obowiązków przeprowadzania z urzędu dowodu z zeznań świadków jeżeli Sąd nie posiada wiedzy o istnieniu danego dowodu. Sąd Rejonowy nie posiadał wiedzy o istnieniu dowodów w postaci zeznań córek stron tj. I. W. oraz A. O.. Ponadto należy podkreślić, że przepis art. 232 zdanie 1 k.p.c. nie stanowi podstawy wyrokowania i z tego względu nie może mieć wpływu na treść wydanego przez Sąd rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy nie dopatrywał się wskazanych w apelacji zarzutów dotyczących postępowania dowodowego o takim charakterze istotności, że mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy. Z tego względu należy stwierdzić, że Sąd I instancji nie naruszył art. 236 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. Uzasadnienie Sądu Rejonowego co do zasady zawiera wszystkie wymagane wskazanym przepisem elementy, w postaci podstawy faktycznej rozstrzygnięcia to jest faktów, które Sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej oraz wyjaśnienie podstawy prawnej postanowienia z przytoczeniem przepisów prawa. W konsekwencji stwierdzić trzeba, że pisemne uzasadnienie kwestionowanego postanowienia w pełni realizuje funkcje przypisywane temu dokumentowi, który pełniąc rolę sprawozdawczą przede wszystkim pozwolić ma na zrekonstruowanie rozumowania, jakie wiodło do sformułowania wniosków przyjętych przez orzekający sąd, dla

możliwości ich zweryfikowania w toku kontroli instancyjnej. Tak opisanym wymogom odpowiadają pisemne motywy orzeczenia sporządzone przez Sąd Rejonowy.

Wbrew twierdzeniom skarżącego prawidłowo Sąd Rejonowy przyjął, że kwota 90.000 zł stanowiąca różnicę między ceną sprzedaży nieruchomości przy ul. (...) w Z. a ceną z zakupu mieszkania przy ul. (...) w Z. powinna być do dyspozycji obojga małżonków i zaliczona do majątku wspólnego. Również prawidłowo Sąd przyjął, że kwotą pochodząca ze sprzedaży nieruchomości położonej w K. też wchodzi w skład majątku wspólnego stron. Skarżący, nie wskazał żadnego wiarygodnego dowodu wskazującego, że powyżej wskazane pieniądze pochodzące ze sprzedaży tych nieruchomości zostały przeznaczone na jakiś konkretny cel lub zostały rozliczone z wnioskodawczynią. Uczestnik wskazywał jedynie, gołosłownie że pieniądze rozeszły się, był na wycieczkach. Natomiast z wyciągów z rachunków bankowych wynikało w sposób jednoznaczny, że te środki pieniężne pozostawały w dyspozycji uczestnika i nimi w sposób dowolny dysponował.

W tym stanie rzeczy, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

W punkcie 3 postanowienia Sąd Okręgowy przyznał i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi na rzecz adwokata M. I. kwotę 3.321 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej uczestnikowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym. Jej wysokość została ustalona odpowiednio do rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 3 października 2016 r (Dz.U. z 2016 r, poz. 1716). Jest to wynagrodzenie obejmujące stawkę VAT.